

ΑΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ Μητροπολιτικός ναός τῆς Βιέννης.

Ὁ Ἅγιος Στέφανος μητροπολιτικός ναός τῆς Βιέννης, θεωρεῖται δικαίως ὡς μία τῶν μεγαλοπρεπεστάτων γοθικῶν οἰκοδομῶν ἀπίσης τῆς Γερμανίας. Περὶ τὰ μέσα τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος κατετέθη ὁ θε-

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ Σ 1874.

TOM. A'. — ΑΡΙΘ. 8.

Συγκομιδή και προετοιμασία του κακάου.

της ρίζης του μεγάλου δένδρου κείνται τινές μαζόρ-
και ήτοι λοβοί επίτηδες κομμένοι διά να φανή καλ-
λίτερον τὸ σχῆμα αὐτῶν και ἡ θέσις τῶν ἀμυγδάλων,
τοῦ κακάου. Ἐν ἔτι μέρος τῆς εἰκόνος ὑπολείπεται

και τοῦτο παριστᾷ ὑπηρέτριαν φέρουσαν τὴν σοκο-
λάταν πρὸς τὴν κυρίαν της, ἡ ἑποία τώρα μόλις ἐξύ-
πνησε, δηλ. περι τὰς δέκα, δύο μόνον ὥρας πρὶν ἢ
σημάνῃ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος.

ΑΡΡΗΤΟΣ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ.

Νέα μήτηρ νεαπολιτανίς, ὡς φαίνεται και ἐκ τῆς
ἐνδυμασίας αὐτῆς, κρατεῖ ἐπὶ τῶν γονάτων της ἐξη-
πλωμένον τὸ ἰκταετὲς ἀμέριμον θυγάτριόν της. Τὸ
καμαρώνει μετὰ χαρᾶς ἀνεκφράστου μὲν, ἀλλὰ τὴν ὀ-
ποῖαν ὁ καλλιτέχνης κατώρθωσε νὰ ἐκφράσῃ, τὸ κα-

καχασμός του. Τόσον δ' εὐχαριστημένον εἶνε ἐκεῖ
δοῦ εἶνε, ὥστε ἀν αἰφνης ἦνοιγε τὸ στόμα του, ἤθελε
βεβαίως μᾶς εἰπεῖ ὅτι, και δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἀφί-
νει ἐπὶ μίαν κἂν στιγμὴν τὰ γόνατα τῆς μητρός του.
Ἀπὸ τοῦ ἡμικλείστου στόματος και τῶν γελώντων
ὀφθαλμῶν τῆς μικρᾶς κόρης, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ θεατοῦ
ὕψουται πάλιν πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς μητρός, ἥτις

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ 1873.

ΑΡΡΗΤΟΣ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ εἰκὼν L. Bonnat.

μαρόναι και γελᾷ ὑπὸ εὐφροσύνης, ἐν ᾧ ἐκεῖνο, ἔχον
τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένην, και τὰς δύο
μικρὰς χεῖράς του ἐκφραστικώτατα τεταμένας, γελᾷ
και αὐτό, και φαίνονται οἱ ὠραῖοι και λευκοὶ ὀδόντες
του γελᾷ ἢ μᾶλλον ξεκαρδίζεται, διότι ὁ μετὰ
προσοχῆς θεωρῶν αὐτό, νομίζει ὅτι ἀκούει και τοὺς

ἀγάλλεται, αὐτὴ μόνη δυναμένη νὰ ἐκτιμᾷ πῶσον
ἀξίζει ὁ θησαυρὸς της, ὅστις ἐλαφρὰ βαρύνει τὰ μη-
τρικὰ γόνατά της. Μόνοι αἱ μητέρες δύνανται νὰ μας
ἐξηγήσωσι τί σκέπτεται κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ
γλυκυτάτη αὐτὴ μήτηρ!..

τοῦ πτηνοῦ ἐκεῖνου ἀντὶ νὰ ᾔησεν στρωτὰ καὶ στιλπνά, ἦσαν θαμβά, καὶ ὡς γέμοντα κνιροτοῦ· ὡς φαίνεται ἦσαν ἀλειμμένα μὲ εἶδος τι ἐλαίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἄφινε τὸ ὕδωρ νὰ τα βρέχη. Οἱ πίδακες καὶ τὸ ῥάμφος τῆς ἦσαν πράσινα, καὶ εἰς ἐκάστην κνήμην τῆς εἶχε καὶ μίαν κοκκίνην καλσοδέταν. Οἱ δάκτυλοί τῆς τέσσαρες τὸν ἀριμὸν δὲν ἦσαν ἠνωμένοι διὰ μεμβράνης, ὅπως ὄλων τῶν παρυδατίων πτηνῶν, ἀλλὰ μόνον περίξ ἐκάστου δακτύλου εἶχε λεπτοτάτην μεμβράνην· ὁ μέγας δάκτυλός τις ἦτο μακρὸς, ὥστε ἠδύνατο εὐκόλως νὰ κἀθῆται καὶ ἐπὶ κλάδων. Ἀνέβη λοιπὸν ἐπὶ τινος κλάμου, καὶ εἶπε·

« Πλησιάζει ἡ ὄψις τοῦ ἡλίου, καὶ ὁ ἄρπαξ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ νὰ ἀρπάξῃ τὸ ἐσπερινόν του θύμα, τὴν ἐσπερινήν τροφήν του. Φίλοι μου, εἰς σὰς ἀναθέτω τὰς ἐλπίδας μου· κατέρχγε τὰ μικρά μου καὶ τῷ ὑπερθέθῃ μίτος θανάσιμον!... Ἐγὼ θὰ

περιφέρωμι μόνη ἐν τῆς λίμνης, καὶ βέβαια θὰ ἐφορηήτῃ κατ' ἐπάνω μου... εὐθύς ὡς τὸν ἰδῆτε, τρέξατε εἰς βοήθειάν μου, καὶ ὁ θεὸς βοηθός! »

Ὅποια ἀταραξία! Τότε πρώτον ἐνόησα καὶ ἐξετίμησα τὸ μεγαλεῖον τῆς μητρικῆς ἀγάπης, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ ἱεροῦ θαυμασμοῦ, ὑπεσχέθην νὰ συντελέσω πάσαι διυνάμει εἰς εὐόδωσιν τῆς συνομοσίας ἐκεῖνης τοῦ

ἀδυνάτου κατὰ τοῦ τυράννου. Εἰπόντες ὅσα ἔπρεπε νὰ εἴπωμεν, ἀπεχωρίσθημεν.

Καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα κατεγιγόμεθα ἡ Συλβία καὶ ἐγὼ, συνάγοντες ὅλα τὰ πτηνὰ τῆς περιφέρειας ἐκεῖνης, καὶ δίδοντες τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας. Ἐπειτα δὲ κρυφθέντες οἱ μὲν ἐντὸς τῶν καλάμων, οἱ δὲ ἐντὸς τῶν θάμνων, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, περιεμένονεν σιωπηλοὶ τὴν ποθητὴν τῆς ἐκδικήσεως ὥραν. Ἡ δὲ αἴθουα εἶχε μείνει μόνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς λίμνης, πλέουσα ἐλαφρά, καὶ προσποιουμένη ὅτι εἶχε τὸν νοῦν τῆς εἰς μικρὸν τινα ἰχθύου, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὸ ῥάμφος τῆς. Περιεμένονεν ἀγωνιώντες, ὅτε αἴφνης ἰδοῦ ἐπεφάνη ὁ ἱέραξ... Ἰδὼν ἐντὸς τῆς λίμνης ἐν μόνον θύμα, τὴν αἴθουαν, κατέβη ὁ ἄρπαξ πετῶν ἐλικοειδῶς καὶ ἐκβάλλον κραυγὰς ὀξεῖας· ἔπειτα ἐπέπεσε κατ' αὐτῆς, ὅπως πίπτει ὁ κεραυνὸς ἐκ τῶν συννέφων! Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν μικρά τις ξυλόκοττα, τὴν ὁποῖαν εἶχομεν τοποθετηθεῖσιν ἐκεῖ πλησίον ὡς σκοπόν, ἐξέβαλε κραυγὴν ὀξεῖαν, καὶ διὰ μιᾶς χίλια πτηνὰ ἐπεπέσαμεν αἴφνης κατὰ τοῦ κοινοῦ ἡμῶν ἐχθροῦ...

Ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ ἐβυθίσθη ἡ αἴθουα ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐμελλον νὰ τὴν ἀρπάσωσιν οἱ γαμφοὶ τοῦ ληστοῦ θυγχευ.

Τὸ πλῆθος, αἱ κραυγαί, καὶ τὰ κτυπήματα ἡμῶν

τὰ συχνά, κατεθούθησαν τὸν ἱέρακα τόσο, ὥστε δὲν εἰσπύρεσε νὰ πετάξῃ. . . Προσπάθησε νὰ κατὰφύγῃ ἐντὸς τῶν θρούων, ἀλλ' ἐξ ἐκάστου φύλλου ἐξεφύτρωνε καὶ εἰς ἐχθρός!

Αἱ πλατεῖαι καὶ μακρὰί πτέρυγές του ἐκτύπησαν τὸ ὕδωρ... ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκεῖνης ἡ καταστροφὴ του ἦτο βεβαία. Αἱ πάπιαι ἐξερχόμεναι ὑποκάτω τῶν φύλλων, ἐλάμβανον καὶ αὐταὶ μέρος· τὸ πλατὺ ῥάμφος των ἐκράτει σφιγκτὰ ἐν ἐκ τῶν πτερῶν του καὶ δέν το ἄφινε. . . Μετ' ὀλίγον διὰ τῶν προσπαθειῶν μας ἡ κεφαλὴ τοῦ πειρατοῦ ἤγγισε τὸ ὕδωρ... καὶ ἐβυθίσθη ἐντὸς αὐτοῦ. . . Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ ἀπαλλαγῇ... ἀλλὰ ποῦ! . . . Τὰ πτερά ἡμῶν, ἀποσπώμενα διὰ τῶν σιδηρῶν ὀνύχων του, ἐκυμαίνοντο εἰς τὸν ψυχρὸν ἀέρα... καὶ τὸ χαλύβδινον ῥάμφος του ἀπέσπασκε πολλὰς σπαιρούσας λωρίδας κρέατος ἀπὸ

τοῦ σώματος ἡμῶν. . . Πολλοὶ νεκροὶ ἔπεσαν παρὰ τὸ πλεονόν του· ἀλλὰ δὲν κατώρθωσεν νὰ μας φύγῃ. . . Καὶ πάλιν ἐβυθίσθη ἡ κεφαλὴ του... καὶ μετὰ τινος σπασμοῦ, τὸ ὕδωρ εἰσηλθεν εἰς τὸ ῥάμφος του, καὶ τοῦ ῥύθωνός του... καὶ ἐπὶ τέλους ἐπνίγη! Αἱ πτέρυγές του ἔμειναν ἀνοικταί, τὰ πτερά του ἀνωρθωμένα, καὶ οἱ γαμφοὶ του ὄνυχες ἔτρεμον εἰς ἔτι ἐκ τῶν σπασμῶν

« Αἱ πτέρυγες τοῦ πειρατοῦ ἐκτύπησαν τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης... μετ' ὀλίγον ἡ κεφαλὴ του ἐβυθίσθη ἐντὸς τοῦ ὕδατος... καὶ ἐπνίγη! . . . »

τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας. . . Μετὰ τινος στιγμῆς ἐπέπλεσε νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ὕδατος ὁ φοβερὸς ἐχθρός μας. . .

Ἡ αἴθουα ἐξεδικήθη. Πάντα δὲ τὰ πτηνὰ τῆς γειτονίας περιεκύκλωσαν τὴν γενναίαν μητέρα, ἐκφορίζοντα τὴν εὐγνωμοσύνην των διὰ ζητωκραυγῶν καὶ ἀλαλαγμῶν, διότι αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ φοβεροῦ ἐχθροῦ των.

Κατόπιν ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου. Ἐζητωκραύησα καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ Ζήτη ὁ Πυργίτης! διότι ἀπέδειξα πολλὴν γενναϊότητα καὶ τόλμην, καὶ πολλὰς εἰκτιδύουσα! Ἐχασα δὲ ἀρκετὰ πτερά, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ φονευθῶ ἐκ φοβεροῦ κτυπήματος τῶν φοβερῶν πτερύγων τοῦ ἐχθροῦ μας!

Ἀκούσας ἐγὼ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ ζητωκραυγὰς τῶν συμπολεμιστῶν μου, τοὺς εὐχαρίστησα καὶ ἀνεφώνησα·

« Φίλοι μου συστρατιῶται, καιρὸς νὰ φροντίσωμεν καὶ περὶ τῶν πληγωμένων! . . . »

Ἀμέσως λοιπὸν πάντες ἔδραμον μετὰ προθυμίας, καὶ ἐπεριποιήθημεν τοὺς πληγωμένους ὅπως ἠδυνήθημεν.

Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος εἶχε καταβῆ πρὸς τὸν ὀρίζοντα, καὶ κατ' ὀλίγον ἐγίνετο ἄφαντος· ἡ δὲ νύξ γλυκεῖα καὶ σκοτεινὴ, ἐσκέπασε διὰ τῶν μελανῶν πτερύγων τῆς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὥστε πρὸ ὀλίγης ὥρας ἦτο πλήρης ταραχῆς, πολέμου, καὶ αἱμάτων!

(Ἔπεται συνέχεια).